

[Holger Eriksen.]

Dette kunne ikke blot føre til, at man som valgretsbetingelse satte, at man skulle betale skat, men også til, at man skulle betale skat af en vis størrelse, og det kunne endvidere føre til, at man stillede den valg-mæssige indflydelse i forhold til skattens beløb, som f. eks. i Sverige, hvor man på et givet tidspunkt havde en 40 graders valgret, hvilket vil sige, at den mere velhavende kunne have 40 stemmer, medens den med den mindre indkomst måtte nøjes med een stemme. Den senere udvikling har forlængst fastslået, hvor forkert det var at sætte den politiske indflydelse i forhold til indkomsten. Det er lige så tosset som at sætte den samfundsmæssige indsats i forhold til indtjeningsmuligheden. Den, der spekulerer og spekulerer med held, kan opnå en stor indkomst, men den samfundsmæssige værdi af således at flytte værdierne er lig nul og langt mindre end den, man finder hos den gamle kvinde, der dagen igennem strikker strømper eller stopper strømper, selvom det sidste arbejde ikke giver så meget, at det anbringer vedkommende på nogen skatliste. Derfor er skatte-census opgivet i praktisk taget alle lande. For Danmarks vedkommende opretholdes den kun i form af den reminiscens fra gamle dage, at man stadig kræver skattebetaling som betingelse for udøvelse af kommunal valgret. Samtidig har man imidlertid i praksis indrømmet det urimelige i dette forhold derved, at man tillader, at aldersrentemodtagere og dermed ligestillede ansættes til en såkaldt symbolsk skattebetaling i form af en skat på 2, 4 eller 5 kroner årligt. Der kan ikke være tvivl om, at den slags skatteydere er tabskunder, for så vidt som selve ligningen, udsendelsen af skatte-sedler og opkrævningen af beløb af den størrelse giver større administrationsudgifter, end hvad skatten indbringer.

Særlig galt bliver det, hvis de pågældende trods det ringe beløb alligevel ikke betaler. Så må der naturligvis foretages udpantning, og ved denne udpantning fastslås det, at der ingen betalingsevne er, således at kommunen heller ikke får dækning for udpantningsomkostningerne. Men det, der sker, er, at de pågældende mister den menneskeret, som valgretten er. De er altså henvist til enten at skulle betale en skat, hvor der ingen

skatteevne er, eller også at finde sig i at blive ligestillet f. eks. med grovere forbrydere. Yderligere er der nu med valgrets-alderens nedsættelse opstået en ny kategori af medborgere, hvis indtjeningsmuligheder er så ringe, at de som regel ikke betaler skat; jeg tænker her på studenter, seminarister o. lign., der naturligvis som andre 23-årige må have ret til at øve indflydelse på kommunalpolitikken i den kommune, de hører til, selvom de muligvis kun opholder sig i den i en begrænset tid. Jeg har den opfattelse, at det ikke mindst var hensynet til de sidstnævnte, der bidrog til, at der i det udvalg, der sidst behandlede denne sag, var nogenlunde enighed om, at det eneste rationelle var helt at ophæve bestemmelsen om, at man for at have kommunal valgret skulle være sat i skat. Herfor taler også den nye grundlovs bestemmelse om, at valgrets-alderen skal være ens for valg til de kommunale råd og til folketinget. Der ligger heri en indirekte tilskyndelse til at gøre de to valglove så ensartede som muligt, og da man ikke kender til nogen skattebestemmelse i det sidstnævnte tilfælde, bør man heller ikke have det i det førstnævnte. Jeg har ganske vist set anført, at vi alle er skatteydere til staten derved, at den opkræver indirekte skatter, men det samme gælder for en stor del af de danske kommuner, der ofte har ikke uvæsentlige overskud på deres vandværker og deres gas- og elektricitetsværker. Jeg må også i denne forbindelse gøre opmærksom på, at den, der er formel ejer af bare en lille plet jord, er unddraget bestemmelsen, idet den pågældende betaler grundværdiskat. Det var dette forhold, der medførte, at en storgodsejer kunne skrive 0 på sin skatteblanket uden at miste sin kommunale valgret. Heroverfor kan naturligvis anføres, at vedkommende faktisk var skatteyder, hvilket jeg imidlertid ikke kan godtage. Den grundskyldsafgift, der svares, er ikke udtryk for en skat som sådan, men kun for en samfundsprioritet i jorden, og derfor favoriserer de gældende bestemmelser grundejerne. Man kan ikke sige, at der er lige ret. Da der som nævnt var så nogenlunde enighed om den sag i udvalget, går jeg ud fra, at det ikke for mit vedkommende er nødvendigt at sige mere herom. Jeg fastslår bare, at socialdemokratiet er ubetinget tilhænger af den foreslåede ændring.